



Zpravodaj

SOKOLA PRAŽSKÉHO

vzdelavatele@sokolprazsky.cz

www.sokolprazsky.cz/o-nas/zpravodaj



Sestry a bratři,

od listopadového předvedení sletových skladeb v Sokole Praha Královské Vinohrady mnozí z nás netrpělivě vyhlíží svoji značku v příslušné skladbě, která bude prezentována na XVII. všesokolském sletu. A právě teď je „ona“ chvíle konečně na dohled. Pomalu, ale jistě se „rozjíždí“ nácviky téměř všech kategorií po celé sokolovně. Autoři přizpůsobují své skladby nahlášeným počtům cvičenců. Ty se ovšem stále ještě mění. Je milé, že naše řady rozšiřují právě ti, kteří mají zájem na sletu cvičit. Ať už proto, že kdysi cvičili a rádi by si ten zážitek zopakovali, nebo přivedou svoje děti, protože oni na to mají pěkné vzpomínky, o které nechtějí svoje děti ochudit, nebo proto, že se jim to moc líbilo v televizi. Pokud ještě váháte, zda se této události aktivně zú-

častnit, tak neváhejte a hlase se hned na info@sokolprazsky.cz.

Slet je věc jedinečná, naprosto výjimečná a nikdo na světě neumí vytvořit tak krásné hromadné skladby jako my. Organizace této události je nesmírně náročná, ale výsledek pak stojí za to! A je skvělé být u toho. Mimochodem, něco drobného ze zákulisí příprav na poslední uskutečněný slet nám odhalil film „Na značky!“.

Všem účastníkům proto přeji hodně trpělivosti, dočvilnost a pravidelnost v docházce pro nadcházejících devět měsíců, zakončených nádherným sokolským zážitkem – účastí na XVII. všesokolském sletu.

Nazdar!

Martina Schořová, starostka

VÝBĚR Z OBSAHU ČÍSLA



Slovo starostky

Začíná nácvik na slet

Open House a vazby

Rodinné vazby J. Brunnera na Sokol Pražský

Zájezd do Oetzu

S konáním zázraků

Na značky

Radost náčelnice

Naše Mokřinda

Gratulace k devadesátinám

Kašpárek na přehlídce

Hradecké představení sokolského divadélka

Ženy na vodě

Ani děšť nezaskočí

Be active

Sokol spolu v pohybu



Open House, „Scheinerka“ a rodinné vazby

Netušený pohled do historie vlastní rodiny

Když jsem se v sobotu května 2023 připojil na výpomoc sestřím vzdělavatelkám při akci Open House (Otevřený dům), netušil jsem, co mě přesně čeká. Vše proběhlo ke spokojenosti návštěvníků i našich organizátorek. Když návštěvníci došli na ochoz Fügnerova sálu a zaobdivovali neorenesanční strop a lunetu, dovedl jsem je ke speciálnímu kousku jógového náradí pod názvem Záhořovo lože a předvedl jim, jak si na něm rovnám záda. Většinou se z každé výpravy našel někdo, kdo si toto neobvyklé náčiní také sám na sobě vyzkoušel. Pak jsem je nechal nakouknout do Scheinerova sálu na ribstoly, zrcadla a zlatistý koberec za současného líčení, jak se tam ladně a svižně prohánějí mladé gymnastky se stuhou, obručí nebo míčem nebo jak tam klidně a neuspěchaně cvičíme jógu my, cvičenci středního a vyššího věku.

Co jsem tedy netušil? Netušil jsem, že když návštěvníkům přidám krátkou zmínku o rodinných vazbách na Sokol, budu pak záukolován, abych napsal příspěvek. Tak tedy hlavní „dort“, totiž hlavní sumu informací předávaly sestry vzdělavatelky Jitka Křepelková, Eva Barešová, Anna Burešová, dále Hana Svobodová (oddíl seniorek) a Alice Bláhová (oddíl žen). Prováděly zájemce nejprve vstupní halou s reprodukcí obrazu svěcení sokolského praporu a dále Fügnerovým a Tyršovým sálem. Pak si je přebíral neméně obětavý bratr, dobrovolník z Kolína a dovedl je na již zmíněný ochoz Fügnerova sálu, kde poukázal na originální umělecké i technické architektonické řešení budovy, sálu a stropu, který po někdejší dostavbě unese i basketbalový sál s tribunami, a pak ještě doplnil výklad o Preislerově lunetě, která kdysi vítala návštěvníky sletu jako součást slavobrány.

Moje skromná vložka ke společnému úsilí, jakási třešnička na

pomyslném dortu, spočívala ve zmínce o rodinných vazbách. Na zmínku o prvním sokolském praporu zhoto-



veném Josefem Mánesem jsem navázal připodotknutím, že podle sdělení Ing. Miloslava Pleskače, prvního starosty Sokola Pražského po navrácení budovy jednotě v r. 1994 (a po nějakou dobu i starosty ČOS) prý jeden sokolský prapor maloval i můj předek, výtvarník Vratislav H. Brunner!

Obdobně jako sochař Josef Václav Myslbek (1848-1922) vedle zásadních uměleckých počínů vytvořil i mnoho zdařilých reliéfních medailonů včetně podobizen Fügnera a Tyrše na ochozu Tyršova sálu, ale věnoval se i funerální plastice a svými alegorickými postavami ozdobil mnohé portály pražských domů, tak i můj děd Vratislav H. Brunner (1886-1928) vedle své hlavní náplně na knižní typografii se všestranně věnoval mnoha dalším výtvarným činnostem. Vytvořil scénografie pro Národní divadlo i menší výpravy pro kabaret Červená sedma, kreslil vtipy a karikatury, vyrobil betlém, navrhoval hračky. V r. 1920 realizoval poštovní známku Osvobozená vlast se zpodoběním ženy trhající okovy, která rezonuje s Preislerovou lunetou, kde okovy přetrhává muž na

obrazu Vítězství sokolské myšlenky. Vlastenecky naladěni umělci souzněli se sokolskými ideály; V. H. Brunner vytvořil několik prací pro ženský odbor Sokola Pražského. Jednou z nich bylo i vytvoření sokolského praporu pro 60. výročí založení jednoty (první sokolské jednoty tehdy v Rakousku-Uhersku a ovšem také první na celém světě), praporu, který ženy-sokolky slavnostně předaly své jednotě jako dar na veřejném cvičení. Byl to dík za jejich přijetí do svazku jednoty.

Brunnerův hedvábný prapor má čtvercový tvar (118 x 118 cm). Lícni strana má podobu státní vlajky ozvláštněné ornamentálním motivem přes modrý klín. Je na ní vyšito věnování ženského odboru. Rub praporu nese nápis „Tužme se“ a letopočty 1862 a 1922. Výzdoba je zhotovena splétáním textilních prýmků; vyšívala je Olga Preislerová, absolventka UMPRUM Praha a členka Sokola Pražského. Hrot žerdi praporu navrhl výtvarník tak, aby na něj mohla být upevněna kytice.

Prapor od malíře Brunnera reprezentoval Sokol na několika výstavách, např. na výstavě k 70. výročí založení republiky, kterou uspořádalo roku 1988 oddělení nových dějin Národního muzea ve Vídni. Od roku 1992 se měl prapor stát součástí stálé expozice Muzea tělovýchovy a sportu v Praze. Po zrušení muzea byl prapor spolu s dalšími sbírkovými předměty předán do sbírek Národního muzea a je uložen v terezínském depozitáři.

Dovolte mi při té příležitosti uvést na pravou míru nesprávné uvádění jména mého děda v encyklopediích. Vinu za přisouzení druhého jména „Hugo“ má pravděpodobně historik umění Václav Vilém Štech, označovaný za „chodící encyklopedii“, který zřejmě soudil, že musí prostřední iniciálu rozšířovat a v zákrutách své encyklopedické mysli poněkud zabloudil.

Můj děd V. H. Brunner byl stoprocentně Vratislav (a já jsem křtěn Vratislav po něm a Jiří po otci), ale svou iniciálu „H.“ nikdy nerozepsal. Od otce, novináře Jiřího Brunnera, jediného syna V. H. Brunnera, jsem slyšel vypravovat rodninou legendu, že mohlo jít o iniciálu nejmenované dívky, jeho platonické lásky. Děd však byl hlavně výstavní grafik, kreslil si sám písmena pro své obálky a ono „H.“ bylo jakousi grafickou spojkou mezi jeho křestním jménem a příjmením.

Každý přehled činnosti tohoto umělce, jemuž nebyl dopřán dlouhý život (podlehl v pouhých dvačtyřiceti letech vážné chorobě), zmiňuje jeho zásluhy na poli práce pro knižní vydavatelství (pracoval na obálkách, typografiích a ilustracích pro stovky knih) i nej památnější jeho dílo: kresebnou předlohu pro obrovitá trojdílná vrata svatovítského chrámu. Podle jeho návrhu je pak modeloval sochař Otakar Španiel (oba se také v jednom z mnoha výjevů zobrazili bok po boku, jak nesou vlečku biskupovi), ale zmínku o sokolském praporu i fotky objevila až má manželka Alexandra Brunnerová.

A tím se dostávám k další zajímavosti. Vráťím se k průběhu provádění u příležitosti akce Open House. Po zmínce, že i můj dědeček se přidal k umělcům, kteří vtiskli sokolské myšlenky výtvarnou podobu, jsem udiveným návštěvníkům sdělil, že nejen předcvičuji jógu v sále pojmenovaném na památku významného sokola pana Scheinera, ale díky manželce jsem s ním nepokrevně spřízněn! Ano, má manželka Alexandra je jeho pravnučkou. Její maminka, karlovarská herečka Olga Bartošová-Scheinerová, praneteř mnohem slavnější herečky Národního divadla Leopoldy Dostalové, si ještě jméno slavného předka ponechala v umělecky zdvojeném příjmení. Mimochodem bratr jejího otce Jiřího, Josef, byl už třetí Josef v řadě; přezdívalo se mu po jihoslovanském způsobu „Južik“.

Takže je to náhoda nebo „nenáhoda“, že předcvičuji jógu v Scheinerově sále? Letos dvacátým osmým rokem, od ledna 1995. Rozhodně jsem s povděkem přivítal, když byly dveře sálu ozdobeny pamětní cedulkou, kterou stylizovala naše vzdělavatelka Jitka



Křepelková. Vždy znovu se rád zastavím a znovu pročítám zásluhy tohoto sokola pro jednotu, obec a republiku:

„JUDr. Josef Scheiner (1861-1932), advokát, od svých sedmnácti let byl členem Sokola Pražského, později cvičitelem, od roku 1887 redaktorem časopisu Sokol. V letech 1898-1932 byl starostou Sokola Pražského, po založení ČOS v roce 1889 byl členem jejího předsednictva, od roku 1906 do konce života starostou ČOS. Byl významnou osobností doby vzniku Československé republiky. 8. listopadu 1918 přijal slavnostní přísahu Československého vojska a na přelomu let 1918/1919 byl jmenován prvním inspektorem československé branné moci.“

Nedovedeme si někdy představit, jaké drama se schovává za suchým oznámením „byl významnou osobností vzniku Čs. republiky“. Rozpad Rakouska-Uherska probíhal živelně a leckdy záleželo na pohotových zásazích, v jejichž důsledku pak mohlo ustavení nové republiky proběhnout. Jedna z epizod (podle Wikipedie, heslo Josef Eugen Scheiner) probíhala takto:

„Když došlo v Praze k vyhlášení samostatnosti, vypravil se místodržitel Českého království Max Julius Coudenhove urychleně z Vídně do Prahy, aby udržel celistvost monarchie. Vlastimil Tusar o tom z Vídně informoval Scheinera. Ten se skupinou Sokolů očekával místodržitele na nádraží, společně jej zadrželi a dopravili do jeho bytu, kde zůstal pod jejich dohledem v domácím vězení. Tím mu znemožnili zorganizovat vojenský odpor.“ Konec citátu.

Pak začal Scheiner shromažďovat důstojníky a založili první české vojenské velitelství. Pod velením náčelníka Jindřicha Vaníčka se zformovaly tzv. Národní stráže, které se podílely na odzbrojování vojenských jednotek, střežily sklady potravin, zboží a surovin, zbrojnice, průmyslové objekty, nádraží, železnice, ale i obrazárny a archivy. Sokolové vstoupili do dějin rodícího se státu též převzetím čestné stráže Pražského hradu (více si o zásluhách sokolů i samotného Scheinera můžete nastudovat v č. 3 Vzdělavatelských listů, září 2018).

A ta přísaha? Dne 8. listopadu 1918, v den výročí bitvy na Bílé hoře, přijal Dr. Scheiner na Staroměstském náměstí první slavnostní přísahu československého vojska ... ale to už víte z pamětní cedulky, která zlatě září na dveřích Scheinerovy síně čili „Scheinerky“, jak jí podomácku rádi ve zkratce říkáme.

Tím jsem snad splnil „domácí úkol“ od sester vzdělavatelek, které se neúnavně pídí po historických souvislostech, aby je zachovaly pro paměť příštích generací. Další střípek do mozaiky. Děkuji za pozornost a držte mi palce, aby si do oddílu jógy Sokola Pražského našli cestu noví zájemci!

Jakub Brunner
vedoucí a cvičitel oddílu jógy

Zájezd do Oetz

Zážitky a zázraky při tradiční cestě

Rok se s rokem sešel a my opět vyrazíme za krásami Tyrolských Alp do malebného městečka Oetz.

Po příjezdu do Rakouska jsme se vydali turistickou procházkou okolo vodopádu. Kochali jsme se šuměním vody a místy byla vidět i barevná duha. Bylo to jako v pohádce. Dále jsme navštívili Muzeum ledového muže Otziho, kde jsme zhlédli zajímavý dokument o životě místních šamanů jeho do-

by. Poté následovala fantastická show dravců. Posadili jsme se do arény, kde nad námi létali orel skalní, sokol, sova sněžná a další. Sledovali jsme, jak dravci za letu chytají potravu. Místy letěli tak nízko, že někteří se lekli až se skrčili a sklonili hlavu dolů k zemi. Neuvěřitelná show, která stojí za to, znovu ji vidět!

Odpoledne jsme se jeli vykoupat do termálních lázní. Koupali jsme se ve venkovních mističkách, kde byla

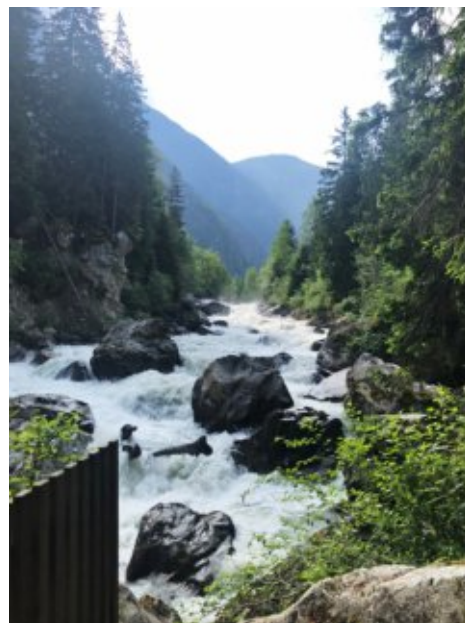
PŘIPOMEŇME SI



příjemně teplá voda a koukali jsme na překrásné Alpy. Nádhera!

V jedné mističce je perličková koupel, v druhé je slaná, modrá voda jako v moři a v třetí sirovodíková léčivá voda. To se nedá vyprávět, to se musí zažít!

Následující den jsme jeli k obrovskému jezeru Piburger See, kde



jsme se procházeli. Obdivovali jsme jeho krásu, menší rybky a popíjeli letní drink Aperol Spritz, který je "povinnou" zastávkou u jezera.

Na večer jsme opékali buřty na sokolské louce, kde se diskutovalo

**PAMÁTNÝ DEN
SOKOLSTVA 8. 10.**

Připomínka památky tisícovek sokolek a sokolů, kteří obětovali své životy za svobodu a demokracii.

Od roku 2019 se slaví jako významný den ČR.

Ernst Farník - Sokol

a zpívalo s vídeňskými, švýcarskými, slovenskými a mnichovskými sokoly, hrála nám tam skvělá kapela, při které jsme se vlnili v rytmu. Bohužel pobyt v rakouském Tyrolsku utekl jako voda. Zpáteční cesta domů byla napínavá. Po hodině cesty autobusem začalo sálat teplo z podlahy. Řidič autobusu zastavil a šel se podívat, co se vlastně stalo. "A já je", porucha autobusu. "A co teď?" Kde se vzal, tu se vzal, kolem nás projel prázdný německý autobus s rusky mluvícím řidičem. Vystoupil z autobusu a šel za naším řidičem zeptat se: "Co se Vám stalo, potřebujete pomoc?" Chvilé napětí. Ruský řidič nám nabídl, že nás odveze do Prahy. Silné paže přesunuly zavazadla do jeho autobusu a my jsme mohli v klidu odjet směrem



na Prahu. Přijíždíme do Prahy a najednou se rozsvítilo a začala hrát hudba od Bedřicha Smetany "Má vlast". Do očí se nám derou slzy a

přece: "Zázraky se dějí." Tak zase za rok v Oetzu.

Alena Hlinková

Nazdar na značkách!

Radost náčelnice z plných tělocvičen i značek

Tímto nám po dvou měsících prázdnin začala naše první cvičební hodina ve cvičebním roce 2023/24. Začali jsme v Sokole Pražském v pondělí 4. 9. 2023 v 16 hodin, stejně tak jako roky předchozí.

Pravidelným cvičením nám letos den však nekončí, pokračuje v nacvičování sletových skladeb pro XVII. všesokolský slet.

Naši nejstarší cvičenci se scházejí od 25. 9. pravidelně k nacvičování každé pondělí pod vedením bratra Slávka.

Ženy se pustily do nácviku hned tří sletových skladeb pod vedením sester Alice, Dany a Martiny, nácviky probíhají v úterý a ve středu. A musím podotknout, že nám pro velký zájem cvičenek snad ani tělocvičny, natož značky nestačí!

Ani žákyně a žáci nezahálají. Sestry cvičitelky Martina a Blanka s dětmi za první hodiny pilně nacvičily pěkný kus skladby.



A naši nejmenší? Ti se teprve rozkoukávají po sokolovně. Příští měsíc se do nácviku pustí s vervou spolu s cvičitelkami Renatou a Markétou.

Všem cvičencům a cvičitelkám do jejich nácviků přeji radost z pohybu,

těšení se na další nové tóny a pohyb, kamarádství a mnoho nezapomenutelných zážitků.

Díky vám všem za čas, který cvičení dáváte.

Markéta Stluková, náčelnice

Naše Mokřinda

Jubileum Hany Mokříšové

Devětadvacátého dubna letošního roku oslavila nádherné devadesáté narozeniny sestra Hana Mokříšová, cvičitelka III. třídy Sokolské všestrannosti.

Do Sokola vstoupila v dorosteneckém věku v roce 1947 a sokolské myšlence a cvičení zůstala věrná dodnes. Hned v roce 1948 cvičila na všesokolském sletu ve skladbě dorostenek. V letech 1975, 80, 85 cvičila ve skladbách žen na československých spartakiádách. A pak opět účast na všesokolských sletech, celkem čtyřikrát do roku 2012. Při své cvičitelské praxi se věnovala především cvičení žákyň. V současné době je cvičitelkou v oddíle R+D.

Hanka nezkaží žádnou legraci, což vždy prokázala při účasti na podzimních soustředěních cvičitel-

ského sboru všestrannosti SP. Při každoročních šibřinkách je Hanka vždy součástí některého vystoupení žen. Je stálou součástí kolektivu cvičitelek zajišťujících dětský karneval.

Svoji výbornou fyzickou kondici si Hanka udržuje stálým, pravidelným cvičením dříve v odd. žen, nyní v oddíle III. generace. Pro svoji přátelskou, vstřícnou povahu a svoje fyzické schopnosti je Hanka inspirací a příkladem pro ostatní cvičenky v oddíle - ony vidí co a jak mohou pro svoji fyzickou a duševní kondici díky cvičení v Sokole získat.

A ještě malý bonus - Hanka je chodící kronika cvičitelského sboru žen. Pamatuje si, kdy se kdo narodil, kdy se co v minulosti konalo, kde jsme byli na soustředění apod.

Celý cvičitelský sbor žen tímto přeje Hance do dalších let především



dobré zdraví, vitalitu a stále dobrou náladu.

Za sbor žen Iva Smrčková

Kašpárek na přehlídce dětských divadel

Královéhradecké DIV SE

V dubnu jsme se zúčastnili přehlídky loutkových a čínoherních dětských divadel ZUŠ, která se konala 14. - 16. 4. v Hradci Králové v Divadle Josefa Tejkla DIV SE. Uvedli jsme v premiéře loutkovou hru Sedm Krkavců od Boženy Němcové ve zpracování Libuše Kašparové.

Příběh Bohdanky, která na sebe vezme úkol zachránit své bratry a zbavit je prokletí, které na ně uvrhla jejich matka. Je to příběh o odvaze, vytrvalosti, ale také síle slova, pravdy a opravdové lásky.

Poprvé jsme tak vystoupili na přehlídce v Hradci Králové. Získali jsme tak zpětnou vazbu pro naši scénu.

Dana Kešnerová



Ženy na vodě

Ať se třeba čerti žení, z vody ženy nevyženou

Dne 5. června 2023 se v malebné loděnici Sokola Pražského uskutečnila akce oddílu žen.

V tento den jsme se sešly, devět statečných žen, odhodlaných vzdát hold dobrodružství, a to i přes nepřízeň počasí, která na nás vykukovala po celý den a částečně se nás snažila svést z našeho plánovaného setkání, mimo běžné hodiny v tělocvičně.

V loděnici byly připraveny dva rafaty, které bylo zapotřebí již jen lehce dofouknout a hurá na Vltavu! Deštivé počasí, které nás provázelo, neubralo na skvělé náladě a týmovém duchu a tedy jsme se s úsměvy na rtech doplavily k patě Vyšehradu a následně nazpět do naší loděnice.

Správce Jarda Nerad a Jirka Kolář se nás úžasně ujali a pravděpodobně i s lehkým obdivem, že jsme opravdu i za těchto podmínek přišly, nám poskytli vnitřní prostory jak na osušení, převlečení, tak i na celkové posezení a jako zázrakem se povedlo i ve vnitřních prostorách ugrilovat špekáčky, které jsme měly připravené po plavbě na opékání nad ohněm. Navzdory dešti jsme tedy nakonec měly i útulné prostředí, kde jsme si vychutnaly nejen již zmíněné špekáčky, ale i další dobroty z domácích zdrojů, a to jak v pevném, tak kapalném skupenství.

Tato akce bude jistě nezapomenutelným zážitkem pro každou z nás, která v sobě našla tu odvalu a částečně



i dobrodruha a nezalekla se počasí, které pro nás nebesa připravila.

Současně může být připomínkou pro všechny, že se věci ne vždy vyvíjejí podle plánu, ale i přesto se můžeme rozhodnout bavit se a těšit z každého okamžiku.

Já jsem velmi ráda, že jsem se akce s oddílem žen zúčastnila a současně i za to, že jsme taková správná parta, jaká jsme!

(Účastnice: Jana B., Marta, Martina, Jana Po., Lubka, Jitka, Aneta, Jana Pl., Katka a Hanka)

Hana Blažková

DĚKUJEME



Tučňák Humboldtův



Be active, byly jsme aktivní!

Sokol spolu v pohybu poněkolidáté

Již po několik let se v Sokole Pražském uskutečňuje jedna z akcí organizovaných Českou obcí sokolskou s názvem Sokol spolu v pohybu. Prostřednictvím sokolské župy Pražské Scheinerovy se v našem případě schází senioři a seniorky, aby si společně podle svých možností ověřili nejen své sportovní schopnosti, ale také postřeh, paměť i znalosti nejen sokolské historie.

Letos jsme se sešly ke svému „závodění“ v úterý 26. září. Oproti předchozím ročníkům nás tentokrát bylo méně než obvykle, nedostavil dokonce ani jeden muž. Účastnilo se jedenáct senierek ve věku 67 - 92 roků z domácí jednoty Sokol Pražský a tři účastnice přišly z Vyšehradu, Nuslí a ze Starého Města. Otázkou je, zda se povědomí o této akci dostalo včas do všech jednot a seniorských oddílů. Škoda, je to přece příležitost nejen k pohybu, ale také k seznámení a určitě i k pobavení. Proto bylo také pro účastnice překvapivé, že některé sestry z vlastního oddílu, které zřejmě o změně programu úterního cvičení nevěděly, do sokolovny přišly, ale účast odmítly.

A tak my všechny „závodnice“ jsme si zasoutěžily jako obvykle v de-

seti disciplínách nejen sportovních, které připravila a s elánem a humorem sobě vlastním uváděla náčelnice župy Dana Absolonová. Pomocníky jí byla řada dobrovolníků, kteří bedlivě sledovali a vyhodnocovali naše výkony. Tak jsme

jste si ověřily postřeh apod. Kulturní disciplína spočívala ve správném určení autorů televizních večerníčků. Jistě je zřejmé, že se během těch dvou hodin užilo dost legrace. Vítězky na prvních třech místech (1. Marie Horváthová, 2. Eva Barešová, 3. Anna Burešová, všechny ze Sokola Pražského) byly odměněny domácími papučkami s drobnými dárky, navzdory tomu, že akce má podtitul „nesed' doma v papučích!“. Všechny ostatní obdržely za aktivní účast diplom.

V závěru akce vložila Dana Absolonová před nastoupenými účastnicemi a organizátory do rukou zástupci Sokola Pražského Petru Červovi župní sletovou štafetu, aby ta následujícího dne nastoupila svou cestu k zahájení XVII. všesokolského sletu v červnu příštího roku přímo z místa, kde historie sokolských sletů před 141 lety začala.

Jitka Křepelková



třeba házely novinovými koulemi na cíl, pěnovými hady lovily a barevně třídily houbičky na nádobí, probíhaly slalom s rozpustilou molitanovou kostkou, vsedě nohama shrabovaly svázaná prostěradla, musely jsme také rychle najít a odemknout 10 různých visacích zámků, dvě minuty pochodovat s koleny do výšky, u světýlek



Z kalendářů oddílů:

- 24. 10. - výbor SP
- 4. a 5. 12. - Mikuláš v SP
- 24. 2. 2024 - dětský karneval
- 24. 2. 2024 - šibřinky
- 30. 6. - 5. 7. 2024 - všesokolský slet